

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 marca 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. A. (1) zamieszkuje w miejscowości R., jest mężatką. Jej mąż J. A. w 2013 r. przeszedł udar krwotoczny prawej półkuli, pozostawał w stałym leczeniu, wymaga opieki i pomocy. W tym czasie syn oskarżonej poszukiwał pracy. W dniu 29 października 2015 r. D. A. (1) będąc przygnębiona swoją sytuacją osobistą, w godzinach wieczornych zdecydowała się napić alkoholu – wypila trzy lampki wina domowej roboty oraz jedno piwo.

W dniu 30 października 2015 r. oskarżona udała się samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) do R., około godz. 08.35 przejeżdżała ul. (...), wówczas przejechała po powierzchni tzw. wyłączonej, nie stosując się do znaku „P-21”. Popelnione wykroczenie dostrzegli funkcjonariusz Policji P. P. (1) oraz towarzyszący mu funkcjonariusze Straży Granicznej R. F. (1) i P. Z. (1). D. A. (1) została zatrzymana do kontroli drogowej, podczas której poddano ją badaniu na obecność alkoholu w organizmie, z użyciem urządzeń typu Alcotest 9510 oraz Alco-Sensor IV CM. Pierwsze badanie przeprowadzono o godz. 08.48 uzyskując wynik pozytywny, tj. 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w kolejnym badaniu o godz. 09.04 uzyskano wynik 0,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W przeprowadzonych dwóch kolejnych badaniach odpowiednio o godz. 09.44 i 09.47 uzyskano wyniki po 0,32‰ i 0,31‰ alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżona rozpytana przez funkcjonariusza Policji potwierdziła spożywanie alkoholu w dniu poprzedzającym. Podczas kontroli stosowała się do poleceń funkcjonariusza, była przestraszona.

Dowody:

wyjaśnienia oskarżonej D. A. karta (...) zeznania świadków

P. Z. karta (...), R. F. karta (...) P. P. karta (...) protokoły badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania karta(...) dokumentacja medyczna karta(...)

D. A. (1) ukończyła (...) lata, jest mężatką, ma dwoje dzieci, w tym jedno niepełnoletnie. Oskarżona posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem technologii żywności. D. A. (1) pracuje tylko na część etatu, uzyskuje z tego tytułu (...) zł miesięcznie. Oskarżona nie była dotychczas karana, nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

Dowody:

oświadczenie oskarżonej karta (...) karta karna karta (...), 118informacja skarbową karta (...)

Oskarżona D. A. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyraziła skruchę. Wyjaśniła, że dzień wcześniej wypila trzy lampki wina domowej roboty i jedno piwo, około godziny 22.00-23.00 położyła się spać. Rano czuła się dobrze, nie zjadła śniadania. W tamtym czasie była przygnębiona chorobą męża, obawą o powtórzenie się udaru, sytuacją syna, który poszukiwał pracy. Wyjaśnienia oskarżonej zasługują w pełni na wiarę, są szczerze, ich treść potwierdzają dokumenty w postaci protokołów badania stanu trzeźwości, jak również dokumentacja medyczna dotycząca choroby, stanu zdrowia jej męża. Treść wyjaśnień oskarżonej odpowiada również w pełni treści zeznań świadków funkcjonariusza Policji – P. P. (1) oraz funkcjonariuszy Straży Granicznej – R. F. (1) i P. Z. (1), którzy przeprowadzali czynności z udziałem wymienionej po jej zatrzymaniu, w związku z dostrzeżeniem popełnionego wykroczenia w ruchu drogowym.

Sąd oparł swe ustalenia ponadto na zeznaniach ww. świadków, a to P. P. (1), R. F. (1) oraz P. Z. (1), zeznania wymienionych świadków nie tylko korespondują w pełni z wyjaśnieniami oskarżonej, lecz również wzajemnie się

uzupełniają, są logiczne, poparte treścią dokumentów (protokoły badania stanu trzeźwości). Wymienieni są osobami postronnymi, które miały kontakt z oskarżoną tylko w ramach pełnionych przez siebie obowiązków zawodowych.

Sąd oparł również swe ustalenia na powołanych dowodach z dokumentów, które zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w ramach powierzonych im kompetencji, zgodnie ze stanem posiadanej wiedzy. Ich treść nie była kwestionowana przez oskarżoną.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn zarzucany oskarżonej został opisany w art. 178a § 1 kk, stanowi on, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto m.in. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny np. w ruchu lądowym. Przepis ten ma na celu ochronę bezpieczeństwa m.in. w ruchu lądowym, przy czym dla realizacji znamion występku z art. 178a § 1 kk nie jest konieczne ustalenie, iż sprawca faktycznie spowodował, sprowadził konkretne zagrożenie, naruszył przepisy stanowiące o bezpieczeństwie w ruchu drogowym, ma on więc charakter formalny. Stan nietrzeźwości został zaś określony w art. 115 § 16 kk. Zgodnie z tym stan nietrzeźwości zachodzi, jeśli w organizmie badanego stwierdzimy stężenie alkoholu powyżej 0,5‰ alkoholu we krwi lub powyżej 0,25 mg/l alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza. Opisane przestępstwo można popełnić umyślnie, a więc z zamiarem bezpośrednim, bądź ewentualnym.

Wobec ustalonego stanu faktycznego bezspornym jest, iż D. A. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 178a § 1 kk, albowiem prowadziła w dniu 30 października 2015 r. pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – na drodze publicznej – ul. (...) w R. kierowała samochodem marki M.. W tym czasie oskarżona znajdowała się w stanie nietrzeźwości, ustalony poziom alkoholu w organizmie przekraczał ww. normy, w zakresie tylko pierwszego badania. Kolejne uzyskane wyniki wskazują, iż alkohol w organizmie oskarżonej znajdował się w fazie tzw. eliminacji, co dodatkowo potwierdza jej wyjaśnienia, co do czasu spożycia alkoholu. W ocenie Sądu należy dać również wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, iż rano w dniu 30 października 2015 r. czuła się dobrze, co przekonuje Sąd o tym, iż zarzucanego jej czynu dopuściła się działając z zamiarem ewentualnym. D. A. (1) zakończyła spożywanie alkoholu około 9-10 godzin wcześniej, czego niewątpliwie była w pełni świadoma. Tym niemniej spożyta przez nią ilość alkoholu i czas jego spożywania, doprowadziły ją do błędnego przekonania, iż może już kierować pojazdem, chociaż jako osoba dorosła, wykształcona, wiedziała, że alkohol może pozostawać w organizmie do 24 godzin, a więc decydując się w dniu 30 października 2015 r. na kierowanie samochodem godziła się na ewentualne popełnienie przestępstwa.

Czyn oskarżonej jest zawiniony, jest ona osobą dorosłą, znającą normy i przepisy prawa w stopniu dostatecznym, by wiedzieć, jak należy postępować, w świetle zachowania D. A. (1), jak i złożonych przez nią oświadczeń, co do stanu zdrowia psychicznego, brak jest przesłanek mogących prowadzić do powstania wątpliwości co do jej poczytalności. Nie wystarcza tu samo poczucie przygnębienia z uwagi na sytuację rodzinną. Czyn oskarżonej jest również społecznie szkodliwy swoim zachowaniem godziła ona w bezpieczeństwo w komunikacji, bezpieczeństwo własne jak i innych uczestników ruchu, de facto nie zastosowała się do obowiązujących przepisów, naruszając normę przepisu art. 92 § 1 kw. W ocenie Sądu tak stopień zawinienia, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu należy ocenić jako stosunkowo niski – nie znaczny. Za czym przemawiają charakter naruszonych norm, stopień ich naruszenia, sposób działania sprawcy - spowodowanie stosunkowo niewielkiego zagrożenia dla pozostałych uczestników ruchu, jak również ustalony poziom alkoholu w organizmie oskarżonej – w dolnych granicach określonych przez ustawę i to tylko w zakresie pierwszego badania. Wreszcie za taką oceną przemawia brak zamiaru bezpośredniego w działaniu sprawcy.

Zarzucany oskarżonej czyn jest zagrożony alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności, bądź pozbawienia wolności do 2 lat. Tego rodzaju zagrożenie spełnia pierwszy z formalnych warunków, które pozwoliły Sądowi na rozważanie zastosowania wobec D. A. (1) w miejsce jednej z wymienionych kar, środka probacyjnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania. Zgodnie bowiem z przepisem art. 66 § 2 kk warunkowego umorzenia postępowania karnego nie stosuje się wobec sprawcy, który popełnił czyn zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat. W § 1 wymienionego przepisu wymieniono dalsze przesłanki o charakterze materialnym zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego, są to: nie znaczny stopień winy i społecznej

szkodliwości popełnionego przez sprawcę przestępstwa, brak wątpliwości co do okoliczności jego popełnienia, dotychczasowa niekaralność sprawcy oraz usprawiedliwione na podstawie oceny postawy i dotychczasowego zachowania sprawcy przekonanie, że będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, nie popełni przestępstwa. Oskarżona D. A. (1) nie była dotychczas karana, jak również w świetle jej wyjaśnień oraz zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez nią występku z art. 178a § 1 kk nie budzą żadnych wątpliwości. Przedstawiono już wyżej argumenty, które w ocenie Sądu świadczą o nie znacznym stopniu winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu. W tym miejscu zauważyć należy, iż ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu z art. 178a § 1 kk, jej stopniowalność, pomimo powszechnego i jak najbardziej słusznego przekonania o społecznej szkodliwości tegoż występku, również z uwagi częstość jego popełniania, jest jak najbardziej dopuszczalna. Żaden z przepisów kodeksu karnego nie nakazuje Sądowi w tym przypadku dokonania oceny stopnia winy, czy też społecznej szkodliwości tego rodzaju występku, jako bezwzględnie wyższy niż nie znaczny. Na stopień społecznej szkodliwości tylko abstrakcyjnie wskazuje ustawowe zagrożenie karą określone w art. 178a § 1 kk, które również nie wyklucza, przy spełnieniu pozostałych przesłanek, stosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Zaś ostateczna ocena tego stopnia została dokonana już z uwzględnieniem wszystkich opisanych okoliczności dotyczących sprawcy i popełnionego czynu. Brak jest w kodeksie karnym przepisu wyłączającego stosowanie przepisów art. 66 kk i dalszych w stosunku do sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Przechodząc do oceny zaistnienia ostatniej z przesłanek dopuszczalności zastosowania wobec D. A. (1) warunkowego umorzenia postępowania, zwrócić w pierwszej kolejności należy uwagę na postawę oskarżonej, która od samego początku potwierdzała swe sprawstwo, wyrażała skruchę i przepraszała za zaistniałe zdarzenie, powołując się przy tym na błędną ocenę swojego stanu, o ile nie w pełni usprawiedliwioną, tym niemniej przekonującą Sąd o tym, iż w przyszłości oskarżona dołoży jeszcze większej staranności w swym zachowaniu i nie popełni, ani podobnego, ani też innego przestępstwa. Oskarżona w dotychczasowym życiu nie popełniła innego przestępstwa, jest osobą odpowiedzialną, pod jej pieczę pozostaje małoletnie dziecko, jak i chory mąż. Sposób postępowania przez D. A. (1), po popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa, wyrażenie skruchy, przekonują Sąd o tym, iż pomimo braku skazania, oskarżona w przyszłości nie popełni przestępstwa, będzie postępowała zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zauważyć również należy, iż D. A. (1) swoim zachowaniem, a więc spożywaniem alkoholu w dniu poprzedzającym również nie naruszyła żadnych norm prawnych, a zdaniem Sądu także społecznych, czy też moralnych. Spożywanie alkoholu przez osobę dorosłą nie jest zabronione przez prawo, młodsze z jej dzieci było już wystarczająco samodzielne (wówczas 14 lat), by spożywanie alkoholu przez dorosłego opiekuna mogło mu zagrażać, np. z powodu braku właściwej opieki. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, by na tamten czas mąż oskarżonej wymagał tego rodzaju jej opieki, by nie mogła ona spożyć alkoholu. Wreszcie w aktach sprawy brak jest informacji, co do ewentualnego stanu D. A. (1) po spożyciu opisanej ilości alkoholu, wieczorem i w nocy 29 października 2015 r.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, jak również to, iż popełnione przez oskarżoną przestępstwo było bliskie granicy z wykroczeniem z art. 87 § 1 kw Sąd uznał, iż spełnione są przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec D. A. (1), a orzekając na podstawie art. art. 67 § 1 kk wyznaczył oskarżonej okres próby dwóch lat. Okres ten będzie wystarczający dla zweryfikowania opisanej wyżej pozytywnej prognozy co do oskarżonej, w tym również pozwoli na zweryfikowanie jej postawy w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat – na podstawie art. 67 § 3 kk. W zakresie czasu trwania wymienionego środka Sąd wobec braku skazania, nie był związany treścią art. 42 § 2 kk, a dwuletni okres zakazu został dostosowany przede wszystkim do ustalonego na podstawie badań poziomu alkoholu w organizmie oskarżonej w czasie kierowania samochodem, który oscylował wokół granicy dla tego rodzaju czynu pomiędzy przestępstwem, a wykroczeniem. Konsekwencją warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonej, której sprawstwo w zakresie popełnienia występku z art. 178a § 1 kk nie budzi wątpliwości, było też orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie

2 000 zł, kwota ta będzie obok orzeczonego zakazu stanowiła istotną dolegliwość dla oskarżonej, jak również nie pozwoli na przekaz tego rodzaju, by popełnienie wskazanego występku mogło pozostać „bezkarne” w potocznym

rozumieniu tego słowa, co niewątpliwie w ocenie Sadu spełni rolę orzeczenia w zakresie ogólnego oddziaływania prewencyjnego.

W toku postępowania przygotowawczego zatrzymano należące do oskarżonej prawo jazdy, wobec czego zgodnie z dyspozycją art. 63 § 3 kk, okres zatrzymania zaliczono na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk – uwzględniając trudną sytuację materialną oskarżonej odstąpiono od obciążania jej tymi kosztami.

SSR Katarzyna Baryła

(...)

(...)

(...)

R., dnia 4 kwietnia 2017 r. SSR Katarzyna Baryła